

Apărarea Națională

ORGAN SĂPTĂMÂNAL AL LIGII APĂRĂRII NAȚIONALE CRESTINE

Director:
Dr. DIONISIU BENEĂ
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Arad, strada Vicențiu Babeș No. 6.

Deviza noastră: „Hristos, Regele, Națiunea”.
„Vom lavi de-opotrivă în Jidanul parazit și în Românul necinstit
și înstrăinat”

Împare sub conducerea unui Comitet
ABONAMENT PE UN AN:
Pentru plugari și muncitori — Lei 160
Pentru intelectuali — — Lei 200
Pentru Institut și fabrici — — Lei 500

Hristos a înviat!

Iisus mântuitorul lumii a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le.

Ce lucru mare, ce lucru neînțeles, necuprins de mintea noastră omenească! Ce taină divină!.....

Cu această ocaziune și în deosebi cu aceasta, se cuvine să cădem în genunchi naintea atotputernicului Dzeu, să ne rugăm ferbinte ca să învie și mântuitorul neamului românesc și să se prăbușească toți vrășmașii lui!

Odată cu reînvierea atât de sublimă a naturii, care ocrotește toate vietățile pământului dela cele dintâi până la cele de pe urmă, care le este tuturor scut și apărare în umila ca și în strălucita lor viață, să *reînvie* și în inimile noastre, a românilor, adevărata dragoste față de credința strămoșească, față de neam și de țară precum și simțul de cinste nepătată și de neprefăcut naționalism și apoi stăruința, onoarea și supunerea față de conducătorii demni și în fine mai presus de toate înțelegerea și încrederea deplină între toți fiii buni și de omenie ai neamului românesc.

De ce să nu dispară fălăria? De ce să existe ură între frați? De ce să încălzim la sânul nostru viperile iar pe adevărații frați de același sânge să-i hulim, să-i urâm, să le dorim moartea? De ce să fim de două ori criminali?!

O câtă patimă, câtă ticăloșie, câtă imoralitate, câtă răutate, nerușinare și necredință s'a încuibat în sufletele noastre!!!

Unde este patriotismul adevărat!? Unde este mila și durerea față de românii, cari azi la praznicul praznicelor n'au o buclăică

de pâine să mănânce și o haină curată să îmbrace!?

Niciodată n'au fost sărbătorile sf. Paști mai pline de jale, de întristare și de suferințe ca cele de acum! În război am răbdă mângăindu-ne că suferim pentru realizarea, împlinirea unui vis, a celui mai frumos și măreț vis. Dar de ce răbdăm azi?!

Pentru ce țaranul român în partea cea mai mare nu își poate agonisi cele strict necesare, iar cei ce agonisesc mai mult sunt nevoiți să vândă prisosul aproape pe nimic străinilor — jidanilor? Pentru ce nu poate muncitorul român să capete de lucru în țara lui, ci silit de împrejurări, este exportat de jidani în străinătate, și muncitori străini sunt aduși tot de jidani cu miile în țară? Pentru ce funcționarii români sunt aruncați pe stradă, din motive de economii, invalizii orfanii și văduvele de război sunt bătute până la sânge pe străzile Bucureștilor, când cer pâinea cer de toate zilele, iar străinii sunt protejați, pensionarii unguri, cari n'au depus jurământul, sunt îndopați cu miliarde?!

Cine sunt de vină la toate acestea? Politicianii!!

Să reînvie deci grija conducătorilor adevărați ai neamului pentru alinarea durerilor și suferințelor românilor ajunși la desperare, să li se dea puțința unui trai mai bun, mai puțin nefericit în scumpa noastră Țară Românească, pentru făurirea și apărarea căreia au jertfit și sunt gata să jertfească totul cu drag, chiar și viața, și atunci, și numai atunci vom putea răspunde la întâmpinarea cu salutul atât de frumos „Hristos a înviat” cu un „Adevărat c'a înviat.”

D.

Învierea Domnului.

Creștinătatea de pretutindeni sărbătorește azi cu mult elan, Sfânta Zi a Învierii. Simbolul acestui Prealuminat praznic este cel mai măreț eveniment din viața pământească a Dumnezescului Om, eveniment care stă la baza întregii noastre credințe. Căci, dacă nu credem, — după cum spune Scriptura, — că Hristos a înviat, deșartă este toată credința noastră.

Venind pe pământ să mântuești neamul omenesc de păcate el Te-a răsplătit Isuse, cu răstignirea pe cruce. Dar Tu ai deșertat cu seninătate paharele tuturor suferințelor, ca să-ți îndeplinești Dumnezeeasca Ta misiune.

Am fost și noi martorii suferințelor Tale, Hristoase și ne-am mirat adânc de îndelung-răbdarea Ta.

Adeseori în seri târzii de denii, sufletul nostru Ți-a urmărit pasul și Te-a plâns cu un jalnic glas de toacă. Și de multe ori, din jumul tămiei ce-și tremura undele în rața lumândrilor cu palide flăcări el a descifrat cununa de spini a chinurilor Tale.

Ai fost bătut și huiduit, sculpat și împuns cu sulită, dar tot Tu ai învins. Căci Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Astăzi catapeteasma s'a spart și cutremurat. Piatra de pe mormânt s'a prăvălit și biruitor Te-ai ridicat dintr'ânsul. Ai călcat moartea cu moarte și ai dat viață celor din mormânturi.

Astăzi îngerii în ceruri laudă neîncetat Învierea Ta, iar noi cei de pe pământ Te rugăm să învii și în sufletele noastre, pentru ca rupând zăgăzul răutăților să ne învrednicim, cu inimă curată, să Te mărim.

T. Lupu

Paștile prizonierului.

Frigul era în descreștere. Pe ici pe colo gheața depe Ob se topise. Clopotele diferitelor biserici, în amestec cu sunetul toacei, chema pe credincioși la înviere. Turnul dela biserica „Sfintei Treimi” era decorat cu becuri electrice, în diferite culori.

Prizonierii erau tăcuți. Fiecare se cugeta la cuibul lui, dincolo de bătaia năprasnicilor tunuri. Pe fața lor se vedea amărăciunea și lipsurile din lagăr. Trei ani frate și nici-o veste de pace, zise sergentul Molin, un om înalt, voinic și drept ca o lumină. Era bănățean din comuna Cârnea. — Măi aici ne prăpădim cu toții! Nici o mântuire!... Lasă frate, nu avea frică, Dzeu e bun și îndurat ne-o scăpa el odată și de-ai, zise Nicolae Măran, un fecior svelt, cu fața clupită de vârsat. Psi! Să nu faceți nici un sgomot. Vreau să-l surprind pe domn sergent, cu un — „Cristos a înviat” — Era Ruja lăutarul, un țigan de pe la Târnavă. Și Ruja cânta din „lăută” troparul învierii. Unii din soldați începură a plânge în hohote, iar alții cu firea mai tare, înecau din gât și se forțau a fi cu vole bună. Terminară cu toții curățenia de dimineață ca să putem odihni cel puțin în ziua de Paști. Ruja era un lăutar foarte comic fără ca el să vrea. Când zicea în lăută făcea fel de fel de gesturi, grimasuri, jâmbituri foarte ciudate. Stramba din gură, își înșoia spinarea, dădea din picioare și din mâni. Asta era talentul lui și pace. Dapoi mai spune domnule ceva din foala aceea zise după oarecare timp către mine Ruja lăutarul. Ce să-ți spun? D'apoi despre pace. Ce fel de pace? Că doar foala scrie că pe lunie și America intră în război. Cu cine? cu noi? Cu Dracul cu rușii și cu francezii. D'apoi asta-i ceva nemaipomenit. Bine zice domn sergent. Aici ne prăpădim. Aici cu siguranță. De pe mine ție Dumnezeu războiul până ce or aduce și pe mama în front. Că-i de 80 de ani, zise Ruja năcăjit.

Și pacea mult așteptată sosi. Departe însă pe întinsele stepe Siberiene, două cruci de mesteacăn uitate arată locuri de odihnă a sergentului Molin și al tovarășului său Măran. Dumnezeu să-i ierte.

N. Vlaicu Tenopoleanu.

Spre Paști.

Era o noapte liniștită de primăvară. Aerul se mișca domol și o mireasmă plăcută se răspândea pretutindeni. Pe bolta cerească o mulțime de ochi se aprindeau și străluciau, dând în întunecul nopții, un aspect de cea mai frumoasă și mai pitorească priveliște.

Regina nopții, luna, cerceta cu blânda ei privire peste tot pământul, pentru ca să afle stăpânul luminei fizice, soarele, toate ale sale din ziua ce trecuse, în aceeași ordine și în aceeași stare. Razele bătrânului astru, se resfrângeau din fața lunei și a stelelor, acoperind cu fire aurii, un mormânt sfânt, ce era săpat într-o stâncă,

la poala unui munte și într'un loc pustiu.

În acest mormânt zăcuse Soarele cel neapus și fără de răsărit. Soarele cel mai înainte de soare, care încălzește până în cele mai adânci și prăpăstioase văi ale sufletelor tuturor. Aici zăcuse trei zile. Acela, care călcăse peste puterea nepătrunsă a morții și cu puterea Sa cea nemărginită sfărâmasese puterile firii.

Nu se poate pricepe de mintea mărginită a omului, această Dumnezeească minune, care întrece puterea de judecată a tuturor muritorilor; cum Cel cu patru zile înainte, avea pe cap coroană spini, semnul batjocuritor, prin care Iudeii îl încoronează ca împărat al lor. Pe fruntea Lui cea blândă și

plină de seninătate, se așeza cununa spinoasă, scoțind cu colții săi crânceni, stropi de sânge nevinovat, prin care ne-am spălat din noroiul greșalelor și al păcatelor; acum se sculase, căci moartea nu și-a putut lega pe al său stăpân; iadul se sdrobise și Hristos învinsese cu mărire și triumf.

Văzându-l pe Hristos, să ne întoarcem gândurile spre partea vieții Sale, pentru care ni s'a așzat acest Post în care suntem și să medităm cu puțințele noastre puteri spirituale asupra întâmplărilor de pe Golgota și despre drumul spre ea. Și să nu culegem înainte de a semăna.

Asfel să ne concentrăm cătuși de puțin sufletele și inimile noastre, asupra cumplitelor suferințe,

ale Aceluia, care la ai Săi a venit și ai Săi pe Dânsul nu L-au primit, ci la locul căpăținii L-au răstignit, crezând că prin moartea Acestuia, Iudeia își va scoate din neamul său, pe acel împărat carele va stăpâni toată lumea. Iar Judecătorii Fiului Dumnezee, cărturarii și bătrânii lui poporului, vor fi stâlpii de granit, ai legalității și ordinei dintre toate noroadale lumii.

Concentrându-ne puterea sufletelor noastre, ce o avem dela grația acestui suferind, vom simți cum ni-se ridică încet, încet, praful păcatelor ce acoper sufletele noastre și printr-o senină atmosferă vom privi cu mai mare satisfacție și bucurie, cu inima îmbătată de mireasma Dumnezeeirii,

O dare de seamă.

Stau și privesc desfășurarea întâmplărilor zilnice, cari interesează neamul și țara mea și mă întreb încotro mergem? Nu există, cred, nici o organizație Socială, care într'un fel sau altul, să nu-și fi arătat nemulțumirea. Toți sunt nemulțumiți. Și conducătorii Țării, poate tocmai din cauză, că nu mai pot face față atâtor proteste și plângeri, caută să le înăbușe. Au făcut o lege, potrivit căreia vor fi pedepsiți acei cari spun că nu merg bine treburile. Nimeni nu mai are voie să se plângă decât așa să nu fie auzit de nimeni. Altfel nimereste în închisoare. Deci nu mai este voie să spuie, că ești flămând, că te năpădesc străinii, că ești tâlhărit în simțăminte și averea ta. Aici am ajuns. Să tăcem și să spunem că trăim în belșug și fericire. Dar când vezi, că lui Stere, cel mai ticălos trădător al neamului nostru, ce prin gazeta sa „Lumina” în timpul războiului, îndemna soldații români să se predea nemților — pentru care fapt mulți au fost împușcați — lui Stere, zic, pe care îl înflorează orice conștiință românească, l-se aduc laude în mod public, de către însuși ministrul școalelor din România Mare; când toate elementele revoluționare și veneticii jidovi comandă și pun călușul în gura tuturor celor buni și cu simț românesc — în baza legii — când comuniștii lucrează pe față și în ascuns, speculând orice nemulțumire și îndemnând la răscoală, când aprind sate întregi, provoacă de-raeri de trenuri, fac contrabande și lucrează împotriva siguranței și liniștei Țării, nu suntem oare în drept și putem oare să năbușim revolta ce cuprinde sufletele noastre, orișice ar fi pe urmă? Un lucru e sigur și adevărat: Toată conștiința românească a acestei Țări e mobilizată. În trupul Neamului nostru a pătruns microbul răsvăririi și al duhului rău: jidanul și uneltele lui. Febra a început dar și frigurile reacțiunii apar la orizont. Medicii poporului-falși sau adevărați — constată această și dau diverse rețete. Toți văd și simt răul și caută chiar contra legii să-l arate și să-l combată.

Guvernul caută să-și prelungească rămanerea la putere, pedepsind pe cei cari spun că nu merg bine lucrurile și afirmând că nu e nici o primejdie, ci numai dușmanii săi o inventează. Se abate, se frământă și nă luptă cu „omul fatal” această stare, fatală Țării, îl va doborî.

Liberalii strigă în gură mare, că nu recunosc legea contra alarmismului, ci vor continua să arate Țării, că numai ei o pot feri. Slabă speranță, când totdeauna ne-au înșelat. Cu aceiași oameni, aceleași stricăciuni.

Generalul Averescu spune, că vina este a oamenilor învățați, cari au lă-

sat țara să fie guvernată de oamenii fără răspundere ajunși la conducere prin înșelarea celor mulți și neînvațați. Deci este în contra votului universal și a felului cum s'a făcut reforma agrară ce nu a dat roadele așteptate.

Nicolae Iorga propune o nouă reprezentanță națională pe baze corporative profesionale. Adecă fiecare categorie de profesioniști să-și aibă reprezentanții săi și aceștia să formeze Parlamentul. Plugarii pe ai lor, comercianții pe ai lor, dascălii pe ai lor, funcționarii pe ai lor și așa mai departe. De altfel în timpul din urmă toate categoriile Sociale s'au asociat, afară bine n'țeles de plugarii români.

Asociația „Cultul Pa riei”, ofițerii de rezervă și alte asociații culturale, cer stăvillirea bolșevismului și comunismului, voind unirea tuturor bunilor români spre binele Patriei noastre. Unii vor dictatura, dar... făcută de cei botezați cu briceagul, ca să ne sugrume cât mai repede, ca în Rusia. Liga contra Cametei cere să se ia măsuri contra cămătarilor cari ruinează satele noastre cu dobânzile enorm de mari pe cari le iau.

Pretutindeni, deci, proteste și constatarea că nu e cum ar trebui să fie și că e din ce în ce mai rău. Chiar Biserica se vede amenințată. Toți propun soluții, dar nimeni afară de L. A. N. C. care a întrevăzut mai dinainte că aici vom ajunge, nu se gândește și nu ține seamă tocmai de cel mai important lucru și de rezolvarea căruia depinde totul, anume: că nicio dată nu vom putea tămădui efectele unei stări de lucruri, câtă vreme fermentul, cauza care le provoacă, nu se distruge întâi. Trebuesc luăte energice măsuri contra elementelor disolvante ale societății noastre, cari în contradicție cu tot ce este bine, progres, iubire, credință și dragoste de glia străbună, produc numai haos oriunde pătrund. Soluția L. A. N. C. se impune grabnic, ca imperativ al acestui timp istoric. Ea are ca deviză: Hristos, Regele, Națiunea! Și luptă pentru scopul ei: România a Românilor; ceea ce nu se poate decât prin eliminarea jidanilor și desființarea societăților ascunse francmasonice, luându-se și presa din mâna lor, fiindcă ruinează existența Statului nostru și sunt singurii vinovați, împreună cu ticăloșii de români vânduți lor, de toată frământarea și de relele ce trec peste Patria, Neamul și Biserica noastră românească. Nu ne rămâne atunci, decât să trezim Conștiința Națională a tuturor Românilor arătând primejdia și luptând uniți pentru triumful Cauzei Românești.

O. D.

Nici un ac dela jidani!

venirea zilei celei mari a Învierii Domnului.

Mi-se arată înaintea ochilor, imaginea unui tablou, pe care mi-l-am zugrăvit singur în sufletul meu, când citeam și mă gândeam asupra răstignirii Domnului. În acest tablou, văd cum în ceasul morții lui Isus, se aprinsese cerul și pământul. Focul fulgerului ceteresc, se împreuna cu focul ce creștea clipă cu clipă, din casele păcătoase, aprinse de trăsnet, ale ludeilor. Cum viforul cel groznic răsturna munții și stâncile cele mai solide, acoperind sate întregi, sub greutatea lor.

La pola unui deal din apropierea locului de răstignire al lui Isus Hristos, se află un pom mare, în care era spânzurat acela, care-L vânduse pe Isus cu treizeci de arginții. Vijelia cea cumplită și Mâna lui Dumnezeu, cea cu putere peste toate puterile, făceau ca trupul lui Iuda, să plutească ca o pasere în văzduh, în cercul cuprins de sfioara, pe care o întruibuițase, pentru că să-și ascundă fața și ochii, dinaintea lui Dumnezeu, pentru vinderea unicului Său Fiu. Dar vijelia creștea în măsura groasnicului său păcat. Iar într'un timp de care m'am

Mai multă credință!...

„Fii credincios până la sfârșitul vieții și-ți voi da cununa muceniciei”

Da!... Mai multă credință, ar trebui să strige Apostolii lui Hristos și luminătorii sufletești ai poporului, după cum odinioară Göthe striga: Licht, mehr Licht!.. (Lumină, mai multă lumină...).

Credință!...

Fără credință nu putem trăi, pentru că, „e mai ușor să zidești o cetate în văzduh, decât o societate fără credință religioasă”. (Plutarh). Credința ajută pretutindenea unde genunchile omului, cu venerație, se închină unei Ființe Supreme... Fără credință viața noastră e searbădă, și conștiința devine o locuință umedă și întunecoasă, unde se înculbă tot felul de slăbiciuni omenești...

Deschideți istoria neamului românesc, pe orice pagină veți voi, și veți vedea credința avută de strămoșii noștri. Bisericuțele din păduri și munți ne sunt mărturie nestrămutate despre această credință a celor bătrâni.

Când năvăleau barbarii, ei se retrăgeau în munți, unde începeau o nouă viață.

Câtă suferință!... Câtă credință în Dumnezeu însă!... Noi cei de astăzi, nu mai suntem isgoniți de barbari și nici persecutați de păgâni, cum erau creștinii din primele veacuri, și cu toate acestea disprețuim ce avem mai sfânt: „Credința”.

Ba mai mult:

Am ajuns până acolo încă să spunem că putem trăi și fără religie.

Radio, patefon... ne distrează destul. Ne-am modernizat, și... e rușine să nu fim la modă!

O!... Câtă rătăcire!... Vom ajunge cu această subredă judecată să auzim glasul judecătorului Sfânt: „Veniți binecuvântați împărăției mele?”

Nu cred!...

Tinerilor luați aminte? Cel puțin în generația de mâine, pe care voi veți forma-o, să se poată înrădăcina mai multă credință.

În voi stă nădejdea, Pentru că: „Dacă un popor n'are o tinerime entusiasmata, cultă și cu dor de țară, este pierdut pentru totdeauna. Aceste vlăstare țin pe umerii lor viitorul Țării, precum odinioară Atlas ținea pământul” (Conta).

Iar voi mame, voi învățători și educatori, luați bine seama, că veți fi răspunzători de generația de mâine. Veți cultiva semințe bune, și rodul, la vremea sa, va fi bun. Nu veți semăna, voi veți fi cei dintâi cari veți suferi și veți regreta. Numai să nu fie prea târziu, atunci... Nicu Popescu

Învierea conștiinței.

Marile praznice ale Bisericii sunt prilejuri de popas, — de întoarceri spre trecut și priviri spre viitor.

Mai ales Învierea Domnului, cu bucuria și lumina ei, ne oferă un clas de examen al conștiinței și al idealurilor, pe cari suntem chemați a le realiza în viața noastră personală și colectivă.

Suntem români și ne numim creștini. Facem mult zgomot din iubirea noastră față de neam și țară, față de lege și rege. Și la urma urmelor nu suntem decât niște farisei ipocriți și cărturari fățarnici.

Să desvăluim aparența lucrurilor și să privim numai obiectiv realitatea și ne vom convinge de perversitatea care domină și pe care o ascund multe chiar și dintre cele mai nobile intențiuni ale oamenilor zilei. Toate gradele și straturile sociale, toate funcțiunile profesionale au o singură pasiune: *pasiunea cămătăriei*. — Și mai dureros este faptul, că în dosul tuturor marilor probleme de stat, se *ascund* în umbră obraze nevăzute, cari ne cărmuesc forțat, deși în față ne zămbesc cu o criminală amabilitate.

Este just și necesar prin urmare, să ne întrebăm cât mai serios: cine poartă vina? L.A.N.C. spune cu drept cuvânt, că de vină sunt românii înstrăinați și jidanii paraziți și necinstiți. Mare și înspăimântător adevăr. Pentru că ceea ce *ne lipsește* este tocmai *conduita creștină și conștiința națională*.

Asistăm la o eclipsare a Creștinismului, iar conștiința națională ni adormită. Ne-am născut numai creștini și români. Astăzi suntem păgâni în viață și ne lăsăm amăgiți și jefuiți de jidani. Rușine!...

Învierea Mântuitorului ne poate fi o aspră mustrare de cuget și un *prilej de trezire a conștiinței creștine și naționale*.

„*Apărarea Națională*” se luptă tocmai pentru biruința elementului creștin și român în viața noastră. Reprezintă naționalismul integral și apără religiunea creștină, față de venetici, eretici și păgâni.

Fii deci și tu, iubite cetitor, în cercul tău de acțiune și răspundere, un *preot al naționalismului sincer* și un *evangelist al învierii* lui Iisus și ți-ai făcut datoria de român și de creștin.

Florin Undă.

cutremurat și mă cutremur și acum, cade trupul ce purtase în sine lăcomia și păcatul, destră-mându-se în mii și mii de bucăți. Dar pentru a se șterge și cea mai mică urmă din acest sălaș al păcatului, o stâncă de mărimea unui munte, se prăvălește peste el, acoperindu-l cu desăvârșire. Așa că numai rezultatul faptei sale de lăcomie pentru bani, mai rămăsese spânzurând pe cruce, și în suflarea groasnicului uragan, care se deslănțuia din toate puterile, pentru a arăta tuturor ludeilor, că stăpânul său, care-l potolise, când era să se

răstoarne corabia cu cei doisprezece, în largul mării, se află spânzurat, fără dreptate, între cei doi tâlhari. Stăpânul vânturilor și al tuturor, era pironit pe lemn, iar pe fața Lui blândă, curgeau siroaie de lacrimi; nu pentru suferințele Sale, ci pentru aceia cari n'au știut ce fac, în momentul când L-au răstignit.

Pentru aceștia se roagă Isus, când zice: „Doamne iartă-le lor, că nu știu ce fac!” Acestea cuvinte rostite de Isus Hristos, în mijlocul celor mai cumplite suferințe, sunt cele mai tari și mai doveditoare argumente ale iubirii

Intru Sfântă Invierea Ta

„Adevăr, adevăr zic vouă, că orice veți cere dela Tatăl în numele Meu, vă va da”. (Ioan 16. 23).

Să ne rugăm dar Domnului, toți cei credincioși. Milă și îndurare Te rugăm Christoase Dumnezeu nostru. În contra Bisericii Tale s'au ridicat dușmanii Tăi de veacuri. Întărește credința noastră și ajută-ne nouă să biruim pe toți vrășmașii Tăi. Noi credem în dumnezeiască Invierea Ta; dar neamul lui Israel nici astăzi nu crede. „Pui de năpârci, cum veți scăpa de judecata gheenei” (Matei 23. 33) le-ai zis în intristarea Ta. Cuvântul Tău este: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu îl atrage Tatăl, care M'a trimis” (Ioan 6. 44). Și adresându-Te Iudeilor le-ai zis: „Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n'ascultați pentru că nu sunteți din Dumnezeu”. (Ioan 8. 47). „Voi din tatăl vostru diavolul sunteți și vreți să împliniți faptele tatălui vostru. El dela început a fost ucigaș și nu stă în adevăr pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună vorbește din ale lui, pentru că mincinos este și tatăl minciunii”. (Ioan 8. 44). Prin aceasta ai pecetluit pe vecie neamul iudeesc. Apostolul Pavel ne spune în Epistola I. către Tesaloniceni (Cap. 2 v. 15, 16): Iudeii aceștia au omorât pe Domnul Isus și pe proroci, pe noi ne-au prigonit, nu plac lui Dumnezeu și sunt vrășmași tuturor oamenilor, căci ne opresc să vorbim Neamurilor ca să fie mântuite”. Iar în Ep. către Evrei scrie, că a zis Domnul: „De aceea m'am desgustat de neamul acesta și am zis: El totdeauna se rătăcește în inima lor. N'au cunoscut căile Mele. Am jurat dar în mânia Mea, că nu vor intra în Odihna Mea”. (Cap. 3 v. 10, 11). Risipite printre neamuri pentru necredința lor, nu încetează să hulească Numele Tău, după cum stă scris: „I-am risipit printre Neamuri și-am fost împrăștiat în diferite țări; i-am judecat după purtarea și faptele lor rele”. (Ez 36. 19). „Când au venit printre Neamuri ori încotro se duceau pângăreau Numele Meu cel sfânt” (Ez. 36. 26). Așa

Doamne vedem cu ochii noștri toată fărâdelegea lor. În Rusia, țară vecină nouă, înaltă statuie celui ce Te-a vândut pe Tine. Schinjuesc și ucid pe slujitorii Altarului Tău. Zilnic mor în cele mai grozave chinuri episcopi și preoți creștini. Uni sunt aruncați în var nestâns, iar alții desbrăcați în miez de iarnă sunt legați de vîl la stâlp și jidovii rățacitori toarnă apă care îngheață peste ei până nu se mai vede decât un mare stâlp de ghiață. Astfel își dau duhul cei ce cred în Tine, acum în veacul al XX-lea dela Pătimirea și Invierea Ta. Aceasta ne așteaptă și pe noi Români creștini dela nemernicii jidovi dacă nu ne ajută Tu. Satana nu se lasă învins. Dă Doamne putere preoților și conducătorilor Bisericii Tale să înfrunte nelegiuirile lor. Tu ai biruit lumea. Adună-i pe jidovi din toate țările și deci și dela noi, unde nu fac decât pângăresc tot ce avem noi sfânt și fă să se împlinească Scriptura (Ez. 36. 24): „Căci vă voi scoate dintre Neamuri, vă voi strânge din toate țările și vă voi duce iarăși în țara voastră”. Abia atunci vom avea liniște și pace pe pământ; și fericite vor cânta Neamurile: „Plin e Cerul și Pământul de mărirea Lui, Osana întru cei de sus. Bine e cuvântat cel ce vine întru Numele Domnului”.

Drept aceea astăzi, când e bucurie peste tot pământul, când făptura toată se înveselește, cântând mărirea Ta, întărește Doamne credința noastră, înaltă-ne și mântuește Neamul nostru de toată spurcăciunea, de toți acei cari necinstesc și batjocoresc prea sfântul Tău Nume. Aceasta întru sfântă Invierea Ta.

Iar Voi preoții și conducătorii Bisericii Neamului nostru ascultați porunca Domnului: priveghi-ați și vă rugați; luați duh sfânt și luptați pentru împărăția lui Dumnezeu. Lucrați via Domnului și nu lăsați să vi-se risipească turma, căci atunci vai Vouă. Luptați ca și Christos împotriva celor ce calcă Evanghelia Lui. Și în această sărbătoare a sărbătorilor să ne învrednicim a cânta și a ne bucura grăind:

Hristos a înviat!

Dimitrie Oniță

Cristos a înviat!

După primirea lui Isus, cu ramuri verzi și stâlpi, Sosi timpul prigoniei, a ticăloasei trădări. În grădina Ghestimani, El tatălui s'a rugat, Iară Iuda vânzătorul, l'a năbrățit și sărutat.

Jidovii și cărturarii, numai decât îl legară, Dela Ana la Caiafa, pela Pilat i-L purtară. Cutremur sgudui lumea, Soarele s'a întunecat, Capiteasma altarului, în două s'a despicat.

Iar în ziua de pe urmă, după cum s'a prorocit, Apostolii, învățaceli, pe Isus l-au părăsit. Chiar și apostolul Petru, de trei ori s'a lăpădat, Până n'au cântat cocoșii, de Domnul adevărat.

Dar Isus cu energie, răbda orice suferință, Ca s'arate omeniei, adevărata credință. Mai târziu arhiereli, pre cruce l-au răstignit, Sus pe muntele Golgota, unde moarte a suferit.

Și când toată omenirea, i-L credea înmormântat, A treia zi n'zori de ziua, strălucind, a înviat. În ziua-Lui preamărită, noi genunchii ni-l plecăm Și din inima curată, — Invierea — îl cântăm: — Cristos Dumnezeu nostru, din mormânt a înviat. „Și prin moartea sa, pre moarte, pe vecie a călcat, Iar celora din mormânturi, viață le-a dăruit. „Fie Domnul pretutindeni, laudat și preamărit!

N. Vlaicu Ienopoleanu.

Rugăciune.

Din mila ta mare
La sfânta serbare,
Genunchii-ți plecăm.
Și n' rugă ferbinte,
Noi ție — Părinte,
Cu toți ne rugăm.

De parte, de parte,
În chinuri se sbate
Biserica ta.
Ostașii îți cere,
Cerească-ți putere
S'o poată salva.

Pământul și Marea
Și toată suflarea
Te știu — Creator.
Te rugăm — Părinte,
Cu ruga ferbinte,
Fi ei — Salvator.

Oh! — Mare Împărat
Tu cel ce-al purtat
Coroană de spini,
Nu-i lăpăda,
Dela fața ta
Pe frații creștini.

N. Vlaicu Ienopoleanu.

Primăvara.

Craul zilei se ivește
Pe întinsele câmpii
Le desmeardă și zimbește
Cu a lui raze aurii.

Prin alele frumoase,
Arborii înmuguresc,
Și prin ierburi mătăsoase
Crinșorii înfloresc.

De prin țări îndepărtate,
Rândunele saltă n' sbor,
Obosite, îngrijorate
Se reîntorc la culbul lor.

În amurg pe înserate,
Când isvoarele șoptesc,
Se aude n' munți, departe,
Glas de fluier ciobănesc.
Pe brădetul de pe vale
Noaptea târziu și n' spre zori
Cântă-și ariile sale,
Corul de privighetori.

Iar călăuziți de lună,
Boi plăvanii la plug pornesc,
După plug, în doine răsună,
Gratul nostru strămoșesc.

N. Vlaicu Ienopoleanu.

Sale, față de omenire, în mijlocul căreia a venit, pentru ca să arate rapoartele dintre om și om, suflet Creator, stăpân și slugă, bogat și sărac. Dar din această cauză nelegiuita lume, L-a socotit „mincinos”, pentru că spunea adevărul, pe care ea îl ascundea și nu voia să-l audă. Și astfel îl vedea pe Hristos, călătorind spre Golgota. În acest drum îl văd, obosit, batjocorit, scuipat și biciuit isbește seninul Său obraz și stăntul Său corp, încât abia mai poate ținea greutatea lemnului crucii, care-L apăsa fără de milă.

Acum însă, când așteptăm ziua cea mare și minunată. În care Fiul omului se arată îmbrăcat cu haina Dumnezirii, aceea a neamurilor și a biruinții asupra iadului, trebuie să ne ducem cu sufletele până acolo departe, pe

drumul spre Golgota și văzându-L pe Fiul lui Dumnezeu, luptându-se cu povara crucii, să ne milostivim de El și să l-o luăm, ducându-l-o mai departe spre locul, inevitabil, de răstignire, pentru că El să vină în ajutorul nostru și să ne ajute a purta crucea ce ne este pusă fiecăruia în spinare și pe care ni-o ducem singuri spre locul căpăținii.

Făcând lucrul acesta, vom îndeplini o chemare sfântă, pe care ni-o cere Postul. Pentru că a posti, nu înseamnă numai a ne reține dela unele mâncări, ci mai mult; de a ne reține de multe și grozav de multe purtări. Dar vai, noi numai mâncările le schimbăm, dacă le schimbăm, cătuși de puțin, iar purtările, dacă nu se agravează, dar le executăm în aceeași continuitate.

Zicea, nu de mult un distins preot din Arad, că la mulți dintre creștinii noștri, postul este ca o nucă fără miez și ca un fagure sec, fără de miere, și cred, că un mare adevăr a grăit, că noi postim numai la aparență, iar în fond nimic. Postește creștinul în sufletul său, și nu-ți unge capul cu cenușă, ca să te arăți că postești, ci ungeți sufletul și inima cu sângele ce curgea din coasta lui Hristos udând lemnul crucii. Să postim în lăuntrul nostru, deschizându-ne porțile sufletelor și să lăsăm pe Domnul să intre, pentru că să ne dea țaria de care avem nevoie și să ne ia povara crucii noastre, ușurându-ne, ca astfel să putem prăznui sfânta Zi a Paștilor, nu numai cu trupul, ci în cea mai mare parte, cu sufletul, ridicându-ne peste pre-

ocupările de toate zilele și cu cea mai pioasă cercetare să ne traspunem din această lume, în lumea spiritualității desăvârșite, unde domnește adevărul, sinceritatea, dragostea și dreptatea; iubirea mila și smerenia. Ridicându-ne sufletele la aceste ipostaze ale adevărului divin, este cu neputință a nu simți cele ce ar trebui să le simțim din fașa copilăriei, ba mai mult, din pântecel malcii noastre, precum zice psalmistul „Întru Tine m'am în-tărit, din pântecel malcii mele”. Așa dar având în fața ochilor noștri sufletești, o parte din calvarul suferințelor, Acelula care prin Invierea Sa, ne-a scos din robia morții și a păcatului, ne va afla ziua cea mare și minunată, în dimineața care ea, s'a auzit străbătând ca o solie de grație

Mare adunare Națională, convocată de asociația „Cultul Patriei” în București.

(Continuare).

D. prof. HURMUZESCU, în numele asociației profesorilor universitari, spune: La chemarea însuflețită și plină de îngrijorare a asociației „Cultul Patriei”, școala răspunde *prezent!* ca în totdeauna când au fost în joc interesele neamului.

Ea și apostolii săi au adus acest popor de lobași la viața națională pe care o trăiește astăzi, făcând operă de unificare sufletească prin cultură, știință și adevăr.

În luptă de rezistență toți bunii români vor fi laolaltă, iar pe cel de dincolo de baricade să-l stigmatizăm ca pe cel mai ticăloș vrăjmaș (Strigăte puternice: Jos Stere, Jos Zăpștea). D. general POPOVICI (primit cu ovații de întreaga sală în picioare) amintește, că libertățile publice tind spre progres, cu o condiție: să fie încadrate în anumite limite, iar cei cari le folosesc să albe o pregătire intelectuală și patriotică care le garantează o bună orientare naționalistă, economică și politică.

D-sa face un scurt istoric al răpirii Basarabiei și descrie în cuvinte adânc simțite frumusețea și bogăția ei, ca unul care îl cunoaște fiecare colț.

Populația este românească în proporție de 80 la sută dar s'a dat drumul libertăților cari au zăpăcit-o complet; agenții raliului bolșevic profită de sărăcia și de neștiința ei otrăvind-o cu promisiuni fără a ști nimic despre „Ceka”.

Ei bine, trebuie să zăvorim poarta Nistrului.

Cei cari păcătuiesc împotriva acestei porunci a nației, nu sunt numai trădători și dezertori ci criminali, pe cari generațiile trecute îl vor blestema din morminte.

Di Gr. Urișteanu

Politicianismul demagogic este cauza cea mai mare a tuturor relelor sociale de care suferim.

Din acest politicianism demagogic a ieșit la noi votul universal așa cum îl practicăm, cauza decăderii noastre morale.

Din același politicianism demagogic a ieșit exproprierea bogăției țării, așa cum s'a făcut din care decurge mai ales sărăcia în care ne sbatem. Sunt mijloace de îndreptare, dar toate sunt lungi și grele.

Cin același politicianism demagogic a ieșit sistemul nostru fiscal nenorocit, bazat pe concepția absolut eronată, că într-o țară cu 18 milioane de locuitori, numai 3—4 milioane trebuie să suporte toate sarcinile fiscale, toate greutățile impozitelor și ideea anti-economică și anti-socială că, este posibil să existe țară bogată cu cetățeni toți săraci, așa că am ajuns ca în țara cea mai bogată din Europa să avem cea mai cumpănită criză din Europa.

Din același politicianism demagogic a ieșit sistemul nostru odios de guvernare pe care un cugetător îl definea: „un sistem în care merit, știință, patriotism nu sunt nimic, iar arta de a înșela masele este totul”.

Din această similitudine de luptă a partidelor politicianizate a ieșit lipsa de scrupule, care de la războiu începe a permis atâtea crime contra intereselor statului, a ieșit ura între partide, care a împiedicat în momente de cea mai grea cumpănă unirea tuturor, care a mers până a împiedeca prezența simultană în parlament a partidelor adverse și vedem opozițiunile pe rând că se retrag din parlament, când tocmai ar fi datore să rămână acolo, pentru controlul și garanția ce reprezintă.

Ei bine, de toate acestea avem destul. Noi nu luptăm în contra vreunei personalități, vreunui partid, sau vreunei instituțiuni, nu voim schimbarea vreunui guvern, care nici odată nu schimbă nimic de cât persoane, noi voim schimbarea unui sistem de guvernământ. Nu mai voim în jurul nostru atâtea patimă, atâtea ură, atâtea dureri, atâtea necinste, atâtea rușine. Voim cu colaborarea tuturor bunilor români să scăpăm țara.

Agenti Provocatori

În timpul cuvântării, d. Urișteanu a fost întrerupt de câțiva agenți provocatori de-al guvernului.

Publicul din sală însă l-a evacuat în strigăte de revoltă.

După ieșirea lor s'a intonat „Imnul regal”. A fost un moment impresionant. Mille de glasuri exprimau un singur ton, un singur simțământ, într-o atmosferă care nu se poate descrie.

Printre turburătorii era și Tăzlaşanu, șeful de cabinet al d-lui Valda, nelipsit dela intrările politice, dar a fost scos afară de public, și a primit — pe tăcute — o binemeritată corecție.

D. dr. GIULAMILA aduce salutul românilor de peste granițele materiale, cari se alătură cu trup și suflet acestei lupte de apărare națională.

Fiiți uniți în cuget și simțiri;

D. CIOCAZAN (Craiova), vorbește în numele „Uniunii ofițerilor de rezervă” din Oltenia, unde s'a aprins scântela libertății în 1821.

D. NICOLE BALANESCU (Giurgiu): România este o catedrală al cărei altar de jertfă nu poate fi atins nici când de mâinile trădătorilor.

D. general ISTRATI face istoricul unirii și arată acțiunea de propagandă culturală întreprinsă de armată în Basarabia (Sala cere să vorbească studențimea).

D. POPESCU-BOTOȘANI, președintele uniunii studenților creștini, asigură adunarea că studențimea română oficială cultul naționalismului integral și intransigent. Ea a înțeles pericolul și cea dintâi a dat alarma prin intrările făcute în ziua de 25 Martie în toate centrele din țară.

Acolo s'a arătat că atitudinea tineretului universitar este de a înfrunța primejdia comunistă cu riscul celor mai mari jertfe.

Luptând pe căi legale vom scoate strălunii afară din cuprinsul hotarelor pe cari vor să le dărâme.

Studențimea nu face politică jundcă ea vrea să fie un focar de energie și de sinceritate națională obiectivă.

Ea face apel la forțele vii ale neamului și la conștiințele curate care o înțeleg, să o ajute la înfăptuirea programului ei.

Uniunea studenților români a făcut apel la toate uniunile stud. din străinătate să lupte alături de ea împotriva comunismului, apărându-ne granița noastră, apărăm civilizația, așa cum am făcut deatâtea ori în decursul istoriei.

Președintele Asociației „Cultul Patriei”

Di prof. N. Ștefănescu spune de încheiere:

Noi ne iubim țara. Zicem că istoricul român Nicolae Bălcescu: „Cel din urmă al meu cuvânt va fi încă un cântec de mărire, un imn ridicat ție țara mea mult dragă”.

Și noi iubim țara mai mult decât viața. Când ea este în primejdie, atunci uităm toate nevoile noastre, și toate neînțelegerile dintre noi. O apărăm cu orice preț. Chiar viața dacă ea ne-o cere, viața noi i-o aducem la altarul ei. Și i-o dăm nu cu durere, ci în cântări de slavă.

Cel ce se luptă pentru țară sunt eroi. Iar când mor eroii, ei mor nemurire dobândind. Și răsăr flori din altă lume, duloase flori și sfinte flori. Acolo este mireasma neprihanei. Acolo sufletul se simte mai curat. Acolo se aude un glas Dumnezeuesc. Și ne străbat flori. Voim să fim eroi, nu pentru noi ci pentru țara noastră.

Acesta este crezul nostru: Cultul Patriei, înălțarea sentimentului patriotic până la puterea unei credințe religioase.

De aceea noi voim înainte de toate să păstrăm neatinată unitatea noastră națională. De aceea noi zicem pururea, cu neclintită hotărâre dușmanilor eela toate granițele, iar astăzi cu deosebire vrăjmașilor din scumpa Basarabie: la o parte!

Cerem obligativitatea unei munci cinstită. Cerem stavilirea risipei banului public agonisit cu atâtea trudă. Cerem aspre pedepse pentru cine calcă aceste imperioase necesități. Cerem restabilirea valorilor răsturnate de turburata vreme de după război. Să fie pus fiecare unde i se cuvine: eroii la locul lor de cinste, iar trădătorii la stălpul infamiei. Vom combate până la exterminare bolșevismul, comunismul, anarhia sub orice formă, care s'ar atinge de așezămintele noastre naționale.

Vrem unirea sfântă între bunii români.

Vrem oricare ar fi el, care să aibă în acțiunea sa înainte de orice, o operă românească. Spunând aceasta, noi nu facem o politică de partid, ci o politică națională. Pentru noi, orice bun român din orice partid este un mare om. Și orice nevrednic din orice partid rămâne un nevrednic. Noi zicem: la o parte clientela politică speculatoare de ideal. Să se unească bunii români pentru a face o politică românească de înalt patriotism. Până când în casa noastră tot străinul să domnească? Noi nu voim răul nimănui, dar nu îngăduim ca nimeni să pângărească altarul patriei, la care noi ne închinăm. Se merge cu toleranță până acolo încât streinii îndrăznesc chiar să ne dicteze modul în care trebuie alcătuite cărțile noastre didactice. Noi zicem: sus demnitatea națională!

Căci trebuie să se afirme demnă,

Din Pâncota.

Mari nedreptăți.

cu ocazia expropriierilor în jud. Ibrad.

Sub acest titlu am scris în numărul nostru din 6 Noembrie 1927 despre marile nereguli săvârșite în dauna țăranilor cu ocazia expropriierii moșiilor Societății „Textil” din Pâncota, semnalând, că i-s'a scutit de sub expropriere societății pe nedrept în loc de 200 jughere 500 jughere. Celelalte sate au lăsat lucrul baltă, numai inimoșii țărani din Seleuș nu s'au lăsat nici momiiți nici înțimidați, făcând prin avocatul lor Dr. Emil Monția din Șiria toate demersurile, pentru a scoate la lumină nedreptățile făcute cu această expropriere. Respinși de Comitetul agrar în baza referatului tendențios și de rea credință a unui avocat al Statului din București cu numele Paunescu, Seleușenii au cerut revenirea instanțelor de fond din motivul, ca conform articolului 22 din legea agrară exproprierea unui proprietar cu mai multe moși trebuie făcută de Comisiunea județeană, pe când în cazul societății „Textil” cu mai multe moși exproprierea s'a făcut de două Comisiuni de ocol astfel, că n-a știut stănga ce-a făcut dreapta. Comisiunea de ocol din Șiria i-a lăsat din moșia Pâncota 165 jughere din cea din Cherechi 35 jughere de tot 200 jughere, declarând-o cu aceste 200 jughere escontentată din toate moșiile ei. Comisiunea cea din Ineu i-a mai scutit încă 215 jughere arător din hotarul Seleușului, plus o mulțime de conacuri cu câte 20—50 jug. arător dela Seleuș, Berechiu și Apateu.

Luând în desbatere Comisiunea județeană cererea Seleușenilor, a făcut *senzaționale constatări* din însuși dosarele de expropriere, că nu 500 ci 1500 jughere arător i-a rămas neexpropriat societății și a transmis dosarele Comitetului agrar, pentru a primi încuviințarea de-a expropria societatea conform legii.

Așteptăm cu nerăbdare hotărârea Comitetului, care nu poate fi decât favorabilă pentru cauza sfântă și dreaptă a țăranilor.

Cor.

măreață conștiința românească. De să se știe de către dușmanii României că vom duce înainte până la biruință acțiunea începută. Și nici o jertfă nu va fi prea mare în drumul nostru către împlinirea datoriei către patrie.

Cetiți, meditați, examinați-vă conștiința și însuflețiți-vă!!!

Dumnezeiască, din gura mult evlavioaselor mironosițe, cuvintele: „Hristos a înviat!!!”, căci prin această înviere, ne-a adus balsmul biruinței Sale și ne face să simțim în toate mădularile noastre, vibrația puterii Lui. Așa dar să zicem cu psalmistul: „Să se bucure cerurile și să se veselească pământul; să urle marea cu tot ce cuprinde în ea. Să tresalte câmpia cu tot ce e pe ea, toți copacii pădurii să strige cu bucurie înaintea Domnului ps. 96, căci „Aceasta este ziua care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într'însa” ps. 117. Amin! Dădă Dimitrie.

Cuconul Ionel

Ani mulți trecuseră înainte dar moșu Vasile rămăsese același: adus puțin din spate cu fața suptă și brăzdată de urmele anilor, cu ochii verzi cam spălăciți și cu părul alb ca fulurul... Era cel mai bătrân din întreg satul, și era cel mai pătit. Multe istorii știa oamenii dela el... Și multe mai știa el încă.

Într-o seară îl întâlnii lângă baltă. Sta pe țârm și păcădea alene din lula cu privirile ațintite spre vechile curți boerești, situate ca la o aruncătură de piatră dincolo de trestiașii bălții.

„Vezi casele alea, — începu el cu vocea liniștită, — a trecut multă vreme de

când picior de om n'a mai călcat în ele, decând eram copii... Acum parcă-ți este groază să intri'n lăuntru; ocolu-i numai o șerpărie iar polomida-i mare... Coperișu... vezi-l?... de-abia se mai ține, iar grinzile toate au putrezit. Casa are noroc în prețta cea din stânga, nu știu ce creștin o fi pus-o, dar fără ea de mult ar fi dat ortu popii... Dar nici așa n'o mai duce mult; un vânt bun și-o dă gata... Era cât pe-acel să se ducă încă anul trecut când a fost vijelia cea mare da o avut noroc în pomii din față, trosnea ea pe la încheieturi dar vezi a scăpat; vântul se răzbla de crăcițe lor și se mai domolea...”

Câteva rațe sălbatece ce se ridicară deundeva din trestiaș făcură pe bătrân

să-și întrerupă pentru un moment în povestire. Le privi câțva timp apăsător și întorcându-și fața spre mine zării ochii acela spălăciți o licărire înto mai unui fulger pe un cer încărcat de nori.

— „Le văzuși, urmă el, cum au ocolit conacul și ce repede s'au îndepărtat de el. Să ști că acolo nu-i lucru curat! Iți spun eu și să mă crezi. De ce se coboară toamna și ploile reci încă să pice, toate cucuvelle se adună parc în brazii cea, iar buhele prin țipă de ți mai mare spaima... Sună tot a pustiu...”

— „Ș'apoi mai e încă ceva... Văfereștiile... Nici una nu se mai ține, to au căzut; numai cea din colțul st

IUDŌ!..

de VINTILĂ PETRESCU-VRANCEA.

Al răs cu hohote jidane, când m'ai văzut în drum plângând,
Sătu!, știu, că niciodată nu-i crede celuilalt flămând,
Ai răs cu hohot.., de ce oare, căci rău la nimeni n'am făcut,
Te cunoscusem altădată, dar nu așa de prefăcut.
Ești ipocrit și laș, nemernic, cu toate că ești neam ales;
Privindu-ți fața cea vicleană, d'abia acum am înțeles
Ce vrei măi Iudo!.. Piei satano, cu ochii vii de ametist
De-ar învia, sunt sigur iarăși, că iar l'ai răstigni pe Crist!..
Tu n'ai nici inimă, nici suflet.., și dacă ai, e de șacal;
Tu, nu te-ai rușinat vre-odată, c'obrazul tău e de toral;
Moști, ai sute de pogoane, furate dela iobagi
Deși când ai intrat în țară.., vent-ai numai în nădragi!

Ai răs cu hohote jidane, văzându-mă cât sunt de rupt;
Din munca altora vreodată, eu n'am știut să mă înfrupt;
Azi de's desculț, de n'am cămașe, și'n gurd n'am ce mestecă
Copti-mi plâng, nevasta zace, și n'am de lucru, li vina ta,
Căci ai venit cu fața suptă, ș'atât, ș'atâta mai rugat,
Spunându-mi că de-o săptămână, nici n'ai băut nici n'ai mâncat,
Durerea ta eu am crezut-o, și n'am crezut c'ai să mă minți
Dar ai rămas Iudd de sânge, și tot o Iudd de arginți!..
Am sărăcit, o vezi prea bine, căci bunurile tu le-ai luat
Acum privesc cu ochi'ntulbur, pământu ăsta'n lung și lut
Ca să găsesc alt prost ca mine, ca țara să o dea în dar
Jidanilor!.. Inșă strădania, ghicesc că-i toată în zădar!..
Cu câtă trudă se câștigă o pâine nu cred să o știi
Tu stai ca trântorul iar altul, ți-aduce a te ghiftui,
Al aur cu nemiluita. De unde-l ai, n'oi întreba:
Dormi Iudo, fără nici-o grije.., căci țara mea, e țara ta!..

Al răs cu hohote, ș'acuma, de ce, de ce să te oprești?..
Râzi înainte fără frică, atâta cât ai să dorești
Strămoși-s morți, tu știi prea bine, să se răsbune n'or putea
Cei vii, i-ai cumpărat cu aur.., iar, dacă mâine, tu vei vrea
Să-ți dea plocon crucea credinței, la care toți ne închinăm;
Triumfiurile ncărligate, în locul ei, să le așezăm
Sunt sigur că așa vor face!.. Nu e păcat că-ți suntem robi.
O țară ajunge la ruină, când e condusă de neghiobil!..

Râzi înainte măi jidane, și păgubaș să nu te lași
Căci n'are cin' să te oprească, noi devenit-am niște lași:
De-au fost bunicii-urmasii Romei, viță de domni și de voievozi
Urmasii lor, îi vezi jidane-s o ceatăntreagă de nerozi!..

Până când?

Popoare Europene, desmeteciți-vă!
Până când veți tolera ca flara cu
teșgul roșu dela răsărit, să arunce
mijlocul vostru germenul anarhiei,
pând temelia existenței voastre?
Până când veți mai îngădui ca o
ceată de bandiți să răpească cetățenii
pașnici din mijlocul vostru și să în-
tărească un popor de 140.000.000 suf-
lete cari de groază își părăsesc și
să, și familie, refugindu-se în alte
părți?
Până când veți lăsa oare, ca bise-
ca lui Hristos să fie batjocorită?
Până când veți tolera ca bestia, cu
șip de om, să se armeze continu,
măzărindu-i voi înșivă toate mijloa-
cele celui mai modern și crâncen
război?
Nu vă dați seama că toate astea
sunt destinate nimicirii voastre?

Prea multă umilință și slăbiciune
din partea voastră! Lăsați la oparte
interesele meschine și întindeți-vă
mâna contra pericolului comun. Ac-
ționați cât mai aveți încă timpul, sal-
vând viața și avutul sărmanului po-
por Rus.

Lucrați cu hotărâre și energie,
pentru ca ultima viperă bolșevică să
fie prinsă și strivită sub greutatea
păcatelor lor.

Fiiți siguri că întreaga masă a po-
porului Rus vă va ajuta în această
umană operă.

Vă este teamă oare să intrați în
vâltoare din cauza greutăților econo-
mice cari apasă asupra voastră? Dar
între aceste două rele, nu vă gândiți
care este mai grav și cu consecințe
mai nefaste?

Popoare Europene, desmeteciți-vă!
Dela Trestioara.

mai stă sus. E dela odaia în care stătea
boeru. Noaptea câteodată așa se lu-
minează de crezi că fulgeră'n lăuntru
atunci așa tipă buhele.. Să mă crezi
nu-l încru curat.. Uită-te de jur împrejur
n'ai să vezi nici un cuib de răn-
dănică!..

Aci moșu Vasile aruncă o privire
agitivă clădirei apoi mângâindu-și cu
mâna lui aspră mustățile ninse de
vreme, continuă:

— „Și ce era aci pe vremuri; pe când
odăia cuconu Ionel.. L'am apucat și
eu ca bălat și-mi aduc bine aminte.
Era așa, cum să zic, un om ca la vre'o
treizeci de ani cu fața arsă de soare
cu mustățile negre și cu'n păr moale
dat pe spate.. Fain om.. Era român

de-ai noștri, copil de popă, dar tare
învățat.. Ș'apoi era și șmecher.. În
câteva luni făcu pe cucoana Irina să
nebunească după el. Asta era văduva
unui spahie bogat.. unguroaică, nu-l
vorbă, dar frumoasă.. S'o bei dintr'o
înghițitură nu altceva. Avia obraji ru-
meni ca cireasa și niște ochi vineți
de te băga'n boale. Cucoană de viță
boerească..

— „Acum începe la curte viața...
Îi plăcea cuconului vinu dar îi plăcea
și cântecul.. Era un țigan cu numele
Savu, mare meșter în lăută; când îi
zicea ăla una de jale începau lacri-
mele să-ți curgă la vale de nu le mai
puteai opri.. Ș'au de asta și boeru..
Și numai ce într-o seară îl chiamă la

Peirea noastră prin noi înși-ne.

În comuna Chișineu-Criș, cetate ve-
che de trufie jidano-maghiară, ca cen-
tru de întâlnire a magnaților, — după
preluarea imperiului românesc, încă în
anul prim consiliul național din loc
îndemnat de curată conștiință națio-
nală — încă neatinsă, — a cumpărat
aproape toate edificiile din strada prin-
cipală, ca proprietate a arhiducelui lo-
sif și din acele s'a vândut direct mai
multe unor comercianți români cu plan
bine determinat, ca cu orice jertfe să
cucerim teren și noi cei abia desrobiți.

Toți cumpărătorii au plătit bine imo-
bilitățile și în anul dintâi, pot zice, au luat
avânt așa de bine oamenii noștri că se
întreceau cu cele mai puternice firme
vechi jidovești.

Dar, ca în genere la noi, aceasta
stare trebuia să înceteze din grația
prostiei noastre și din viclenia elemen-
tului jidovesc, care nu se poate bucura
decât de peirea noastră și în acest
scop ca plan premeditat este în stare
a face orice eforturi.

Dar acum să revin la un caz con-
cret foarte dureros.

Încă în anul 1922 s'a stabilit în a-
ceastă comună dl Gheorghe Ispravnic
cu comerț de lemne, var, țigă și al-
tele, ca om foarte iscusit a isbutit să
pună frâu altei firme jidovești cu aceeaș
marfă, aceasta stare a durat 4—5
ani, când apoi, la tot cazul și cu concursul
autorităților noastre, s'a mai stabilit
firma jidovească așa numită Kornis și
comp., ca rival greu, cu care încă avea
românul de luptat, dar nu așa mult
periclitat.

Pe urmă în anul 1929 primăvara
firma Braun din Pădureni ajunge în
faliment — cum se știe — stabilimen-
tul ei de lemne din această comună
se sechestrează, funcționarea încetă,
dar în schimb acest jidan pocit cu
concursul organelor noastre biseri-
cești. — Consiliul parohial, Consisto-
riul Diecezan din curate sentimente
româno-creștinești a primit în chirie in-
travilanul din strada principală, donat
înainte cu 6 ani de guvernul român
comunei bisericesti, pentru edificarea
vîltoarei bisericii românești; contractul
s'a încheiat pe 10 ani.

Fîind acest nou stabiliment aproape
de al diul Ispravnic și fîind în locali-
tate și cealaltă firmă jidovească Kornis,
românul nostru a ajuns în o situație
foarte precară.

Adeca pe acel loc — nouă sfânt —
unde jidanul face speculă murdară
contra unui fiu al neamului nostru,
după ce a spurcat acel loc, noi vom
avea să ne închinăm lui Dumnezeu — un
lucru curat românesc și creștinesc!

Durere la acest act antinațional și
isbitor ș'au dat concursul capii bisericii
noastre din loc, apoi un avocat de
moda nouă, frate de cruce cu jidanul
— din păcătoase interese.

Rezultatul va fi cel dorit de neamul
jidovesc, că ei vor progresa, iar noi
vom pierde și pe cel din urmă comer-
ciant român și atunci halal Ție Ro-
mânia-mare.

Unde este demnitatea noastră de
națiune dominantă, și unde vom ajunge
în scurt timp din vina păcatelor noas-
tre nenumerate și pentru banul lui Iuda.

În felul acesta ne arătăm, că nici nu
suntem vrednici a ne numi filii ai nea-
mului și al statului național, unde tre-
buie măcar puțin sentiment și conști-
ință, ce la noi, durere, nu mai există.

— „Dar lucrurile n'au mers bine
multă vreme. Se zvonise în sat că
cuconul Ionel — așa-l ziceam noi cu
toții — s'ar cam ținea cu fata unui
pădurar. Văzuse și cucoana că boerul
dă prea des pe la pădure, dar nu-i
venise așa ceva în gând. Acum însă
nu mai încăpea nici o îndolală.

Socoti ea ce socoti apoi când seara

Pagini din trecut.

Un partid antisemit în Un- garia la 1883.

Antisemitismul nu este nici în Un-
garia o mișcare națională răsărită pe
urmele războiului. Ea a existat cu mulți
ani înainte deja, dar, ca la noi ea nu
a fost înțeleasă de toată lumea. A tre-
buit să vină revoluția lui Bela Kuhn
ca maghiarimea să se convingă de ma-
rele pericol al iudaismului și să pună
în aplicare „numerus clausus.“

Iată ce scrie „Luminatorul“ din 28
Sept 1883 (No. 77 anul IV sub titlul
„Club antisemitic în dietă“:

„Unele foi din Budapesta comunică
cumcă în Sâmbăta trecută într-o sală
a casei dietale s'a constituit un club
antisemitic între deputații dietali. Cu
conducerea acestui club deocamdată
s'au autorizat deputații. Victor Istoczy,
Geza Onody, Ivan Simony și Gh. Széll.
Ordinea de casă a clubului s'a sta-
verit în condițiunile ord. de casă la
alte cluburi dietale. Într'un punct al
ord. de casă al acestui club (antise-
mitic) se admite ca membrii ai clubului
dietali să poată fi membrii ai clubului
sub numire de: membri extraordinari.
Membrilor acestui club resp. a parti-
dei antisemitice li se lasă mîna liberă
în toate chestiunile politice, numai în
chestiunea jidovilor se pretinde soli-
daritate“

T. L.

Gânduri

Feministelor

Familia, — în vremuri depărtate —
Firea era să aibă mamă bună.
Femeile de azi, aproape toate,
Fidele au rămas doar în... minciună!..
Frumosul — căutat în vremea-acea —
Finețea și nectorul din caviate,
Fatal era să piară, când femeia
Frivola, ncearcă azi s'o ia 'naltă..
Fanatice Madone, cu ochi mari,
Fiți sigure: tot noi suntem mai tari!.

Doicilor

Declinul unui neam — cu patimi noi —
De mult, cu hotărâre se arată..
Destinul îl croiți, acum, voi,
De când copilul are numai... tată..
Din vremea cu-alintări în dulce glas —
Dovada unor mame-adevărate —,
Doar scumpe amintiri ne-au mai rămas;
Decor al unor vremi înmormântate!..
Docile manechine — fără rost —,
Distrugeți fericierea ce a fost..

Lt. H. Dobrovicescu.

Români sprijiniți comercian-
ții, meseriașii și industriașii ro-
mâni!

învălu satul și cuconul Ionel cu puș-
ca 'n spate o luă în spre pădure se
luă după el. Cerul era închis iar vîn-
tul zdrențuia norii. Cuconu n'a simțit
nimic... Ca și alte dăți a mers pînă
'n crângul din marginea pădurii a
apucat-o în sus pe potecă, a mai cotit
de vre'o două ori, apoi a șuerat una
și fetița i-a eșit în cale. Heil! dar de
data aciasta prin prejur mai era și
cucoana Irina, drăcoala cu ochii vi-
neți!..

— „Târziu când boerul ajunsese 'na-
poi în odaie găsi un belet pe masă
și doamna lui nicări. A perit fără ca
cineva s'o vadă... Numai vezeteni și
cea c'a auzit un nechezat în grajd și
când a alergat el acolo calul cel aib

Marea demonstrație a invalizilor, văduvelor și orfanilor din războiu în București.

Pentru împiedecarea ei se scoate armata. Clocniri sângeroase între studenți și armată. Iată ce scriu ziarele mari din capitală.

Invalizii de război mulți foarte mulți, și văduve de război iarăși multe. Toți săraci, cu îmbrăcăminte de nevoiași dintre cei mai nevoiași. Unii în cărje, alții abia târându-se; unii duși de mână; alții fără picioare și fără cărje. O ceată mare de oameni cu priviri în care e întipărită suferința și cu înfățișări, pe care s'a fixat desnădejdea. Merge ceata încet, își duce împovărată amărăciunea. Sunt oameni rătăciți între vitrinele somptuoase și gălăgia orășenească. Ei vin din fundul satelor, unde au fost uitați, după ce și-au lăsat pe fronturi mâini și picioare.

Și apoi femei. Văduve de război. Sărace, groaznic de sărace. Unele cu picioarele goale, cele mai multe cu haine peticite. Vin de departe. Par'că-s uitate. Privesc, încremenesc și sunt împinse cu convoiul.

Au venit și ele și invalizii la întrunirea societăților de invalizi, văduve și orfani, — întrunire ce se ține în sala „Dacia”.

Pornise convoiul pe calea Victoriei.

Era convoiul amărăciunilor.

Era ceata desnădăjduiților.

Și totuși ceata asta era formată din viteji, cari au luptat pentru țară, cari s'au jertfit pentru nație.

Copii de școală privesc convoiul de viteji, de cari învață ei la școală. Și se întreabă:

— Acestea sunt?

— Da, acestea sunt.

Când convoiul era să ajungă în dreptul Palatului Regal, au fost opriți. Soldații au primit ordin să nu-i lase.

Tineretea ostirei de azi execută prompt ordinul împotriva soldaților de eri.

Ordinul tare era împlinit cu vânoșie tinerească.

Era ordin de împrăștierea schiloților, cari purtau amintirea ordinelor executate la Mărășești și la Mărăști împotriva dușmanilor. Aceiași dărză executare. Aceiași hotărâtă disciplină.

Dar o mică deosebire între străzile Bucureștilor și Mărășești.

Cine a dat ordinul acesta?

Cine a poruncit ca soldații de 20 de ani să se repeadă împotriva bătrânilor, cari acum 14 ani au pornit să mute granița de pe creasta Carpaților?

Cine a pus armata, armata activă să lovească armata care reprezintă gloria de eri?

Cine-i omul fără inimă, fără minte. Cine-i irresponsabilul care ca să nu audă beneficiarii guvernului jelaniiile invalizilor, a pus soldații să lovească pe eroi, să lovească pe femei?

Cine-i dementul, care a dat acest ordin, pe care l'au executat soldații sughitându-și plânsul?

Ordinul e dat dela ministerul de interne.

Dar umbrele omeniești, invalizii, mutilații, văduvele au ajuns în sala „Dacia” unde s'a ținut întrunirea Vineri în 11 Aprilie.

După terminarea întrunirii, invalizii, văduvele și orfanii de război, în frunte cu un drapel și o placardă, au pornit pe str. Carol spre a se duce la președinția consiliului de miniștri să roage să li se facă dreptate.

În frunte mergeau viteazul general invalid Mărășescu și delegații din provincie, urmau invalizi orbi, fără picioare sau mâini, cărucioare împinse de femei cu invalizi fără mâini și picioare.

Manifestanții au ajuns în cea mai mare liniste până în fața poliției, unde, spre surprinderea tuturor, au fost împedicați să înainteze de un puternic cordon desoldați.

Primul procuror d. Codin Ștefănescu le-a pus în vedere, că n'au voie să manifesteze, somându-i să se împrăștie.

Invalizii au voit să înainteze. S'au izbit atunci de rezistența soldaților și au sosit două cisterne automobil vaze mari cu apă dela postul „Central” de pompieri.

O văduvă de război, s'a urcat pe scara așezată în stradă și adresându-se pompierilor a spus:

— Nu ne speriați de apă, căci bărbații noștri au știut să înfrunte cu piepturile lor gloanțele dușmane.

În acel moment un scurt șuierat dat de căpitanul Petaleanu, și furtunile pompierilor au fost îndreptate împotriva comitetului invalizilor, orfanilor și văduvelor de război, în frunte cu d-nu general invalid Mărășescu.

Bătrânul general de abia a putut fi scos de sub acțiunea pompelor pompierilor.

S'a dat ordin ca pompele să

funcționeze cu cea mai mare presiune ca la cel mai mare incendiu.

Trupurile slăbite ale schiloților și ale orbilor, purtate de copil au căzut.

Timp de trei sferturi de oră, pompele au fost în plină acțiune.

Sub presiunea pompelor au înaintat și cordoanele de jandarmi și soldații din regimentul 21, cari au împins pe invalizi spre prefectura de poliție, unde se afla alt cordon de jandarmi.

În timp ce cordoanele înaintau s'a produs o busculadă — încăierare.

Groaznică busculadă. Oribilă busculadă. Au fost o mulțime de răniți.

Toate acestea se petreceau cam pe la orele 5 și jumătate când de la Teatrul Național ieșeau studenții cari asistaseră la conferința d-lui prof. N. Iorga.

Studenții vrând a se împreuna cu invalizii au fost opriți și înconjurați de jandarmi.

S'a născut și aci o busculadă — încăierare cu care ocazie au fost răniți pe lângă studenți și invalizi mai mulți trecători.

Dela Ministerul de Interne s'au dat unele relații, că, în afară de agenții electorali ai tuturor partidelor, s'au strecurat în mulțime numeroși agenți comuniști.

Profitând de situația turbure, creată de manifestația invalizilor, comuniștii, conform tacticii lor cunoscute, au căutat să provoace o amplificare a incidentelor, îndemnând pe manifestanți să lovească armata.

Pe de altă parte, agenți comuniști au colindat fabricile, îndemnând pe lucrători să părăsească imediat lucrul și să vie în centrul orașului, pentru a participa la mișcare. Evident, instigațiile acestea n'au avut nici o urmă.

Cât privește ordinul de a se stropi mulțimea cu apă, a fost dat pompierilor în urma intervențiilor d-lor general Nicoleanu, prefectul de poliție al Capitalei, și Codin Ștefănescu, prim-procuror, cari au avertizat ministerul de Interne că, fără această măsură, nu mai pot garanta ordinea.

„Centrul studentesc”, în urma maltratărilor pe care le-au suferit invalizii și studenții, cu prilejul congresului celor dintâi, a hotărât să țină Sămbătă la orele 3 d. a. o întrunire de protestare contra scenelor rușinoase petrecute.

La ora 2 d. a. un grup de peste 200 de studenți aștepta în fața palatului soc. „Studenților în medicină”, sosirea d-lui Andrei Io-

nescu, președintele „Centru studentesc”, care plecase la ministerul de interne să solicite torizațiunea pentru ținerea întrunirii în localul soc. „Tinerimea română”.

În timpul acesta, soldații diferite regimente au barat Schitu Măgureanu, iar detașamente de jandarmi rurali și deștri, au ocupat toate intrările edificiilor soc. „Tinerimea română”, soc. „Studenților în medicină” și „Centrului studentesc” cu scopul de a atrage pe studenți într-o cursă.

În loc să lase liberă intrarea împrăștierea studenților, jandarmii i-au blocat.

Cum au venit primele grupuri de studenți, atitudinea jandarmilor a devenit provocatoare.

În timpul când studenții așteptau liniștiți sosirea președintelor — spre a putea intra cu forță legală în sala de întrunire — jandarmii și soldații voind să-i împiedice, i-au atacat violent studenții, lovindu-i sângeros cu patul puștilor.

Grupul alor 200 de studenți fost sporit cu alte grupuri de studenți, cari au rupt cordoanele din toate părțile, căutând să pătrundă în imobilele soc. „Studenților în medicină” și „Centrului studentesc”.

Soldații și jandarmii au luat data aceasta o ofensivă puternică spărgând geamurile dela intrările imobilelor și rănind numeroși studenți, chiar în sala de ședință a „Centrului studentesc”.

Studenții cari priveau din balconele soc. „Studenților în medicină” acele scene de sălbăticie văzând cum camarazii lor fuseseră răniți, cad în sângerați și loviturile crâncene ale jandarmilor, au azvârlit cu apă și diferite obiecte în jos, pe când jandarmii, întărâtați, proiectau puștile lor în direcția balconelor și ferestrelor unde se aflau studenții. Geamurile dela diferite etaje au fost sparte.

Din ordinul ministerului de Interne, jandarmii au pătruns în interiorul localului și cu toată rezistența ce li se opuneau, au prins studenții, unii câte doi, alții unul. Aceștia, cu hainele sfâșiate și cu fețele însângerate, au fost transportați, rând pe rând, sub escortă, ca asasinii, la prefectura poliției Capitalei.

Pe masa în jurul căreia studenții țin consfătuirile lor în sediul Centrului, sângele a curg pe podele din plepturile răniților și capetele sparte ale studenților fără apărare.

Pe cimentul odăii sângele curs de asemenea din belșug.

Pe la ora 3 și jumătate d. a. Andrei Ionescu, președintele „Centrului studentesc”, de-abia a putut pătrunde printre soldații jandarmii cari se repauzau clipă, după atacul sângeros. Studenții au făcut cerc în jurul președintelui, care a declarat că luat contact cu d. Vaida, ministrul de Interne, și a permis studenților să țină întrunirea în sala terului soc. „Tinerimea Română”.

Și ca la 2000 studenți au ținut totuși întrunirea de protestare.

Noi nu ne putem exprima decât de ajuns indignarea și durerea asupra celor întâmplate!

lipsea. Atunci cuconu dădu ordin slugilor să prindă la trăsura ș'o porni în spre oraș... Totul însă fu înzădat; noaptea era întunecoasă și nimeni nu l-a dat de urmă...

— „A trecut din aceia seară vre-o câteva luni, toamna se pogorase și ploile reci începură să cadă iar negura se făcea mai deasă și nimeni n'a mai primit nici o știre dela cucoana Irina. Boerul nu prea era întristat... Ce-și zicea el... „o fi plecat pe la vre-o matusă de-a sa... o sta ocolo până ce-l va trece necazu, ș'apoi iar are să vină.”

— „Într-o seară târzie în care cuconu sta la masă și citea la lampă, numai ce auzi că cineva bate la fereastră. „Cine-i?” Zise dânsul sculându-se de pe scaun și lăsând cartea la o parte „Eu sânt... ce, nu mă cu-

noști?... Deschide numai că-ți aduc o veste de la cucoana” se auzi vocea din drum. „Dela Irina?... atunci iacă deschid... Dar cine ești?” și cuconul Ionel nemaiasteptând răspuns se grăbi să deschidă fereștra și să întindă mâna după aceia știre. Dar în momentul acesta o altă mână mai vânjoasă l-o apucă pe-a lui și dintr'o zmicătură îl și doborâ la pământ. Mai mulți oameni săriră apoi asupra lui îl legară bumb și-l astupară gura. Se zice că și cucoana lui ar fi fost într'acel tâlhar... Eu nu știu, pe-atunci eram copil mic, dar se poate să fi fost că prea avea Dumneaei ochi de șerpoaică.

Ș'apoi după ce furară toți banii din casă și toate aurările îl suiră și pe bietul cuconu Ionel pe un cal și se pierdură în noapte.

— „Dimineața când s'au trezit slugile era târziu. Tâlharul pieriseră și nimeni nu le-a mai dat de urmă.

— „Trecuse vremea la mijloc. Iarna era pe sfârșite când un pescar dădu peste trupul boerului. Vai Doamne, și ce rău îl stricase apa Mureșului... Fața-i era umflată și vânătă iar ochii ieșiți din orbite; ș'apoi mai era și găurit în plept pe vr'o cinci locuri... Săracu de el... Eram mic pe-atunci dar parcă și-acu îl văd dinaintea mea.

— „Și deatunci în fiecare noapte licărește ceva în odala cea din stânga... ș'atunci buhele tipă urât de tot...”

Aci moșu Vasile își întrerupse povestirea. Noaptea se cobora din înălțimi pe furiș, iar trestiași bălți foșnea tainic. Și era o seară frumoasă și liniștită.

Victor Lăzărescu

fanul de război.

blajin, cu ochi cumiști,
tot plângi și spui oricui,
ști copilul nimănui?

Mărășești tătucul meu,
uma'n mână ca un leu,
ând mereu, el se bătea,
manii crunt el îi lovea;
un obuz mi l-a lovit,
oc tătucul a murit;
tunci eu plâng și spun oricui
sunt copilul nimănui.

ama când a auzit,
plânsul mult s'a nholnăvit,
mana peste două luni
i în casa de nebuni.
tunci eu plâng și spun oricui
sunt copilul nimănui.

A. Toporeț — Holin

eros spectacol...

fost martor la cel mai dureros
col ce mi-a fost dat să-l văd
zboi încoace.

lizi, apărătorii țării dela Mărăști,
și Mărășești, opriți în calea...
nel pentru ca să nu-și ducă plân-
lor la cel obligați să-l asculte.
ata adusă în pas gimnastic s'o
nu dușmanilor, nu trădătorilor
gertorilor, ci acelora cari, cu viața
desăvârșită opera României Mari
pabili și neputincioși din frun-
vernului au alarmat și au de-
at țara într'un ceas, distrugând
de făurite în școli în decenii cu
nuocă și patriotism.

rușini ne-au făcut actualii gu-
rușine mai mare decât cea
a de 11 Aprilie 1930 n'a fost!
li să între în palatele voastre
ase, opriți o clipă motoarele
lor ce vă leagă nevrednicia
ascultați-le păsul. ajutați-i pe
putință, dar nu dați acest trist
ol și țării și străinătății. Cum
la soldații de mâine când văd
nt tratați soldații de eri!
este o lege a alarmismului cu
justiția s'o aplice celor cari
at alarma prin măsuri nechib-
nepotrivate.

ă ridicată spre cer de un in-
când ceilalți tovarăși tre-
lângă o biserică își făceau
crucii, este împorarea Celui
ernic să ne scape țara de un
ent la putere prin înșelă-
mentinut prin forță.

Trancu-Iași

asociației „Cultul Patriei”.

ne țărâna de pe mormintele
cari și-au dat viața pentru
lății noastre naționale.

cu negrăită durere, că acel
scumpi ai lor, văduvele și
de război, rămași după el, au
de acel cari aveau sfânta
lă ocrotească.

de, de amară, nesfârșit de
nădejde picură din inimile
lvalizilor din război, cari
necesiții de cel cari trebuiau
merneze înaintea lor cu arma
lor.

această nemai pomenită
asociația „Cultul Patriei”
pe aceea, cari au pângărit
prin jertfa lor supremă pen-
tunt și trebuie să fie pildă
mănilor din generație în ge-

12 Aprilie 1930.
șed. asoc. „Cultul Patriei”

Marin Ștefănescu
profesor univesitar

Lista d-lor preoți cari dădorează ziarului.

(urmare)

Din trecut 40.255

A. B. Andraș în Brestovăț dela 10 V. 925 până la 31 III. 930 lei 930. V. Popoviciu în Ghiroda dela 10 V. 925 până la 31 III. 930 lei 930 I. Andrițoi în Ianova dela 10 V. 925 până la 31 III. 930 lei 930. D. Vidrighin în Urseni-Medveș dela 10 V. 925 până la 31 III. 930 lei 930. P. Ardelean în Timișoara-Mehala dela 10 V. 925 până la 31 III. 930 lei 930. N. Popa în Buzad dela 10 V. 925 până la 31 III. 930 lei 930. D. Luțai în Fiscut dela 10 V. 925 până la 31 III. 930 lei 930. N. Vulpe în Jadaul dela 10 V. 925 până la 31 III. 930 lei 930. Dr. St. Cioroianu în Comloș dela 10 V. 925 până la 31 III. 930 lei 930. Gh. Ionescu în Cenădul-sărbesc dela 10 V. 925 până la 31 III. 930 lei 930. At. Todan în Checla Română dela 10 V. 925 până la 31 III. 930 lei 930. A. Sebeșan în Fenlac-Falnic dela 10 V. 925 până la 31 III. 930 lei 930. Gr. Vermeșan în Pesac dela 10 V. 925 până la 31 III. 930 lei 930. Dr. P. Fleșeru în Sânicolaul-Mare dela 10 V. 925 până la 31 III. 930 lei 930. L. Blaga în Secusigiu dela 10 V. 925 până la 31 III. 930 lei 930. St. Oprea în Vălcani dela 10 V. 925 până la 31 III. 930 lei 930. M. Stanciu în Dăleni dela 10 V. 925 până la 31 III. 930 lei 930. V. Anderca în Odereu dela 10 V. 925 la III. 930 lei 390. M. Șora în Izvin dela 10 V. 925 până la 15 XII. 926 lei 280. I. Tioldan în Remetea T. dela 10 V. 925 până la 15 XII. 926 lei 280. *) I. Matei în Timișoara dela 10 V. 925 până la 5 VII. 926 lei 200. I. Moș în Chesinț dela 10 V. 925 până la 31 III. 930 lei 770. *) V. Radu în Sat chinez dela 10 V. 925 până la i VI. 928 lei 580. Gh. Todan în Fibiș dela 10 V. 925 până la 15 XI. 928 lei 550. St. Bogdan în Firiteaz dela 10 V. până la 22 II. 928 lei 320. P. Tismănarlu în Hodoni dela 10 V. 925 până la 1 I. 929 lei 680. L. Mihailovici în Murani dela 10 V. 925 până la 15 I. 927 lei 400. N. Fizeșan în Pesac dela 10 V. 925 până la 1 X 927 lei 440. I. Bojescu în Bobda dela 10 V. 925 până la 1 I. 928 lei 480. L. Rațiu în Secusigiu dela 10 V. 925 până la 31 III. 930 lei 430.

Total: 62,425.

(Va urma)

*D-zeu să-l odihnească!

Domnilor abonați!

Vă rugăm, fiți buni și Vă achitați abonamentul, caci altfel este eschis să poată apărea regulat ziarul. D-Voastră trebuie să înțelegeți că scrisul, tiparul, timbrele și expediția unui ziar costă foarte multe parale și este cu neputință să acoperim noi din buzunarul propriu toate spesele.

Dacă nu puteți, sau nu vreți să abonați ziarul și pe mai departe, faceți bine și ca oameni cinstiți, achitați-i costul până în ziua de azi și refuzați-l pentru viitor.

Cinsted, omenia, bunăcuviința și onoarea D-Voastră cere ca în tot cazul să vă faceți datoria, achitând de urgență costul abonamentului.

Administrația Ziarului.

INFORMAȚIUNI.

Dorim din toată inima de
creștin iubitoare

Sărbători fericite

tuturor abonaților, colabora-
torilor și bunilor români!

Parlamentul: Camera și Senatul au luat vacanță până Luni după Dumineca Tomii. Pe semne se vor împrăștia d. deputați prin țară, se vor duce să spuie alegătorilor ce bravuri au mai făcut pentru preamulele mil'oane, pe cari le dă statul fiindcă mai se injură ca la ușa cortului, mai horcăie, trag cu nara, câte o țară pe bănci.

Invalizilor orfanilor și văduvelor de război li s'a recunoscut dreptul de a călători pe C. F. R. cași până acum. Pentru ce a fost necesar să se verse sângele cel mai scump și nevinovat al lor pe ulițele Bucureștilor ca să li se recunoască un drept pe care l'au avut?

O încăerare între armată și studenții, cari au grabit să manifesteze pentru bieții invalizi a făcut o impresie cât se poate de dureroasă asupra tuturor celor, ce au suflet românesc. Să dea Dumnezeu sf. să nu se răzbune sângele atât de prețios al armatei, studenților și invalizilor, care a curs din belșug. Jidanii și comuniștii se pot felicită și desigur răd cu satisfacție de cele petrecute dar să nu uite că suferințele năcazurile și durerea armatei, a studenților și invalizilor este și a întregului neam românesc și vinovații își vor lua mai curând ori mai târziu răs-plata.

Deputatul Lupu — a afirmat în Camera că bugetul președinției consiliului de ministri este de 114 milioane dintre cari 50 mil. sunt la dispoziția d-lui Maniu, fără să dea cont nimănui despre ceea ce face cu această enormă sumă! Par'că vedem, că d-l Maniu când va pleca dela „Putere” va zice poftim suma n'am speșat nici un ban din ea! În felul acesta va desmînți bănuiele oricui!

100.000 automobile circulă numai în orașul Berlin. Cine ar putea face o socoată, cam câtă avere zace în acele automobile și cât costă întreținerea lor într'un singur an.

Nu se mai concediază personalul ofrist, așa se spune că d. Maniu președintele consiliului a cerut dela dl director gen. Vidrighin să nu mai concedieze nici un muncitor. Suntem curioși că oare se vor executa ordinele date de sus și se vor menține în serviciu — fără să dea nici o mită — cei propuși pentru licențiere de pela diferitele inspecții cfr.

Luptați Români!

Români apărători ai Țării,
Luptați sub steagul tricolor!
E cea mai scumpă moștenire
Ce o lăsați urmașilor...

Luptați ca 'n scumpa Românie,
Pe graiul nostru din bătrâni
Și sfânta lege creștinească,
Să fim deapaurarea stăpâni!

Iubirea noastră de moșie,
In veci rămână neclintită,
Iar tinerimea s'o păstreze
In suflete, — neprihănită!

Al. Forțoșiu-Cernădina

Campania împotriva sărbătorilor de Paști în Rusia sovietică. La Moscova au început zilele acestea pregătiri intense în vederea campaniei împotriva sărbătorilor de Paști. Organizațiilor din provincie, ale partidului comunist au fost trimise instrucțiuni speciale, în cari se insistă asupra necesităților de a se organiza campania antireligioasă pe o scară cât mai întinsă. Zilele de Paști din anul acesta trebuie să formeze o nouă etapă a luptei împotriva religiei. Organizațiile locale au a organiza conferințe antireligioase, întruniri publice, reprezentații de teatru și cinema cu caracter antireligios, dispute publice, carnevaluri, excursii la muzeele antireligioase, etc. Activitatea în această direcție trebuie să fie din cele mai intense în special în zilele de Paști. Această campanie trebuie să fie îndreptată împotriva religiei creștine. Toate organizațiile comuniste, se spune la încheiere, trebuie să înceapă imediat pregătirile spre a se lovi religia cu cât mai multă putere.

Generalul Budienny despre rolul cavaleriei într'un război viitor. Generalul Budienny, care e cunoscut prin participarea sa în războiul civil din Rusia și în ofensiva împotriva Poloniei și care are în prezent funcțiunea de inspector al cavaleriei sovietice, a ținut zilele acestea o conferință la Academia militară din Moscova, vorbind despre rolul cavaleriei într'un război viitor. Fostul sergent-major în armata țaristă și în prezent general și inspector al cavaleriei sovietice, Budienny, a polemizat cu teoreticianii militari, cari declară că în războiul viitor cavaleria va avea un rol secundar. Budienny este de părere că războiul este inevitabil și că viitorul război se va schimba într'un război civil, unde luptele de poziție vor fi înlocuite cu lupte de guerilă. Din această pricină cavaleria va juca în viitorul război, un rol din cele mai importante.

Țăranii din Siberia fug în China. Ziarul „Zaria” care apare la Chablin anunță următoarele: În ultimele două luni bântue mari represii răzburări împotriva țăranimii care se împotrivesc colectivizării. În ultimele săptămâni au trecut granița în China câteva mil de țărani, aflându-se într'o stare îngrozitoare. Ei au fost urmăriți de trupele sovietice și abia au putut scăpa cu viața. Toate satele rusești din regiunea Primorskaia sunt inundate de agenți comunisti, cari sillesc populația ca să alcătuiască fonduri comune și gospodării colective comune. I'a interzis comerțul privat și s'au confiscat prin forță semințele pentru gospodăriile colective. Mai multe sate s'au împotrivit colectivizării și au alungat pe comunisti. Împotrivirea țăranilor are ca urmare represii sângeroase. Până în prezent au fost colectivizate prin forță 60% din gospodăriile regiunii Primoria. Mari represii au avut loc în special împotriva țăranilor din regiunea Blagovescensk și Vladivostok. Aproape zilnic trec peste râul Amur sute de țărani ruși și coreeni, cari se retrag pe teritoriul chinez.

Nu e bună apa. Locuitorii din Mică-laca — atașată dela 1 Ianuarie la orașul Arad — se plâng că nu pot bea apă fiind foarte rea. Dl. învățător Barzu — se spune — a și dat o cerere către primărie cerând ca oamenii să capete apă bună. Suntem siguri că primăria va împlini cererea îndreptățită a noilor orășeni.

Uniforme pentru personalul C. F. R. S'a hotărât ca personalul care în serviciu are de-a face cu publicul mare (personalul de tren și de stație) să poarte necondiționat uniforma: O parte din costul uniformei va fi plătit de direcțiune. Cel cu salarii mai mici vor primi 20%, iar cei cu salarii mai mari 10 până la 15%.

Dela „Crucea Roșie”. Duminecă s'a terminat așa numită săptămâna Crucii Roșii aranjată de filiala din Arad a numitei societăți. În cadrul acestei săptămâni s'a ținut Duminecă după masă o conferință la Palatul Cultural vorbind învățatul preot din București Gala Galaction profesor de teologie. Înainte de amiază C. S. a predicat în biserica din cetate. Sâmbătă seara a fost un concert la Palatul Cultural cântând d-na Lucia Cosma profesoară la conservatorul din București, d-ra Vancu și dl. Alecs. Popescu din Arad. S'au mai ținut câteva reprezentații de cinematograf, un festival la teatru cu copii de școală, iar în zilele de 3 și 4 April chetă pe stradă. S'au încasat cu totul peste 40 de mil de lei. Banii se întrebuințează parte pentru ajutoare la cei nenorociți, dar mai ales pentru căminul dela Săvârșin, unde în fiecare an se țin câte-o lună de zile copii săraci, bolnavi, dispuși spre tuberculoză. În vara trecută au fost ținuti acolo 180 de copii din orașul nostru.

Ameliorațiuni agricole în germania. După cum anunță zărele, guvernul Prusiei a prezentat Consiliului de Stat un proiect, spre a se pune la dispoziție din mijloacele statului, suma de 11.170.000 mărci cca. 450 mil. lei pentru efectuarea de îmbunătățiri agricole. Politicianii noștri încă se tot screm să înființeze „Creditul Agricol” dar fiindcă-i vorba de ceva lucru bun, nu se poate.

Expoziție antireligioasă în Palatul de Iarnă din Leningrad. Ziarul „Krasnaya Gazeta” din Leningrad anunță că în apartamentele lui Alexandru II din Palatul de Iarnă s'a organizat o mare expoziție antireligioasă, care va fi deschisă în 15 Aprilie. Expoziția se referă la Budism, Islamism și Creștinism. În galeria servitorilor cultului religios au fost expuse manechine, reprezentând clerul diferitelor religii, dela Șamanul în pielea goală din Australia, până la Papa dela Roma.

Stere Constantin sufletul partidului naț.-țărănist în urma conflictului iscat între armată și guvern; din care cauză a demisionat și ministrul de război, d-l general Cihosky, ca urmare a serbării dela opera română a fost nevoit să demisioneze din partid. Este interesant că dintre 70 deputați basarabeni, abia s'au solidarizat doi cu el: Iacobescu și Codreanu (poate vreodată se vor fi numit Iacob și Cohn.) Dar omul care ca trădător a fost hultit de toți adevărații români și trebuia demult făcut imposibil nu se astâmpără ci vrea să înceapă o propagandă în Basarabia, să înființeze un partid democrat....

Pangalos fostul dictator grec a fost pedepsit pentru unele ilegalități cu doi ani închisoare și pierderea drepturilor civile pe timp de cinci ani.

Procesul coferiștilor din Arad, cari au falsificat listele de plată început în 9 Aprilie după o desbatere de 4 zile s'a amânat pe ziua de 5 Mai. Pe banca acuzaților erau: Müller, Fofiu, Liszka, Kercsó, Csányi Csizsár, Balogh, Cusman și Berger. Până acum s'au mărturisit vinovăția numai Müller, Fofiu și Kercsó.

La trecerea drapelului știe fiecare bărbat că trebuie să se descoperă, cinstea aceasta i se cuvine drapelului. La Timișoara însă s'a întâmplat că câțiva minoritari, în mod demonstrativ, nu s'au descoperit și atunci doi ofițeri le-au dat jos cu arma pălăriile de pe cap, dar pârliții au și alergat la Bocu guvernatorul Banatului cu jalbă că au fost maltratați și că nu s'au descoperit fiindcă n'au văzut drapelul. Era de așteptat ca obraznicii să fie și mincinoși.

Trălască armata!

Lucrători ruși ca la 30.000 din industria lemnului s'au pus în grevă și au cerut permisiune să poată părăsi teritoriul Rusiei. Ne putem închipui ce viață este în Rusia, dacă și muncitorii sunt nemulțumiți și vreau să plece în lume.

Patriarhul sârbesc a murit zilele trecute în etate de 84 ani. El a fost înmormântat într-o mănăstire. În locul lui a fost ales și numit metropolitul Varava.

La depunerea jurământului recruților în Arad întâmplată în cadrele unei deosebite solemnități s'a aflat un nebun de recrutbulgar, care pe motiv că este sâmbătist a refuzat să jure. Peste câteva zile însă i-au intrat mințile în cap și a trecut la legea creștină.

Un invalid-pomer din Berlin, fost minier, din cauza mizeriei în care a ajuns a tăiat gâtul la șase copii ai săi și soției. Cinci dintre ei au murit!...

Vacă mulsă în aer. Și acest fapt nu se putea întâmpla altundeva decât în America. O vacă care a fost transportată cu aeroplanul la o înălțime de 1200 m., a fost mulsă, laptele pus în sticle și sticlele lăsate pe pământ cu ajutorul parașutelor. Vaca a fost foarte liniștită în tot timpul sborului.

În Ierusalim este temere că vor fi mari turburări fiindcă arabii au declarat prin Marele Mufti — cel mai înalt preot al lor, — că nu vor mai permite colonizarea Palestinei cu jidani, și-i boicotează pe toată linia. Bravo lor!

Di general Averescu și Mussolini. Se zice că voiajul d-lui general Averescu în Italia ar fi în legătură cu venirea lui la putere, după reîntoarcerea din Roma. Va fi sprijinit în acțiunea lui de d. Mussolini atât în ce privește situația politică cât și financiară a țării. Să nu se uite de altfel că tot di general Averescu nu numai a oprit prăbușirea leului în 1926, ci la și ridicat la o valoare mai mare decât o are azi.

Nu ne trebuiesc cercuri culturale. Cine numai n'a fost la sate în ultimul timp nu știe cu cât dor abia așteptau vrednicii d. învățători — eșecurile leneșii și inconștienții — să se adune la ședințele lor culturale. Dar bucuria bravilor noștri săteni pe care o aveau când puteau asculta glasul plin de învățători și îndemnuri bune a apostolilor neamului cine o poate descrie?

Cât de nesocotită și dureroasă este deci hotărârea Casei școalelor și a ministerului instrucțiunii, cari au dat ordine să înceteze activitatea centrelor culturale și ședințele lor. Măne, pol-măne ni se va interzice și cetitul și scrisul că suntem prea înțelepți, dar în schimb se pretinde să facem fiecare politică, ni s'a dat vot universal, secret și suntem siliți să votăm că de nu plătim amendă! Ce zile admirabile trăim!

O artistă româncă din Constanța a fost răpită de ofițerul unui vapor italian și vândută pentru suma de 3 milioane lei în Maroc.

Legea Administrativă, care a făcut atâtă valvă și a învrăjbit atât de mult partidele fiindcă a împărțit țara în gubernii, a pus în posturi însemnate de conducere pe oameni nevrednici etc. și din cauza căreia a și părăsit opoziția parlamentul este pe cale să fie în mare parte modificată. Este defectuoasă și cu deosebire greu de înțeles și aplicat atunci când vrei să faci ceva bun. A plecat fătul ei Stere pe semne va pleca și ea după el, n'ar fi fost pomană de nici unul din ei!

Este vorba ca să se concesioneze unui consorțiu străin englez sau suedez — care va da bacșiș mai mare? —

rețeaua telegrafelor și a telefoanelor pentru exploatare. Dacă se întâmplă și acest lucru atunci ușor ne putem aștepta să se dea în concesiune-chirie vreunei armate străine d. e. celei bolșevice și apărarea Țării.

Stând și meditănd te întrebi oare dela cine depinde viața bună sau rea ori moartea mai curândă sau mai târzie a unui popor, a unei țări?

Regina Suediei împărăteasa Ethiopei și împărăteasa Abisinei au murit în zilele trecute. Cea dintâi în Roma în urma unui acces de cord (boală de inimă) cu care era în tratament în Italia.

Alegerile comunale din Timișoara au fost anulate. Pe semne s'au rușinat conducătorii de rezultatul obținut. Să vedem dacă vor fi mai cuminți în viitor.

Anunțăm cu o deosebită plăcere și bucurie **Logodna dlui Cornel Oprean din Arad cu Dșoara Mărioara Clutina din Covasna** și-i rugăm să primească sincerele noastre felicitări!

Bibliografie.

Lazar - Popovici: *Taina vieții lungi. Bucătăria fără foc. Regimul crud. Tipografia diecezană Arad 1930.* Prețul Lei 80.—

Întâiul sol al marelui reforme omenesc, pe care o propovăduiește apusul cu isbânzi uriașe.

Știința modernă elimină complet cărnurile, narcoticele, alcoolul și chiar aromatele din alimentația omului. Astăzi nu mai este pentru nimeni un secret, că bolile toate, fără excepție, sunt efectul unei hrăniri nesănătoase, efectul durerilor la nerespectării legilor naturii. Pentru cei cari cunosc legea alimentației, legea ritmului și legea respirației, viața e sănătate, plină de bucuria muncii creatoare.

Foarte interesantă și instructivă, cartea e scrisă într'un stil viu și atrăgător, dând reguli de viață și peste 200 rețete deopotrivă utile celor chinuți de boli, ca și celor cari înțeleg să prevină bolile.

Se poate comanda dela librăria diecezană din Arad.

REGATUL ROMÂNIEI.

Președintele Delegațiunii Cons. Jud. Arad. Serviciul Administrativ.

No. 10680/930.

4 Aprilie 1930.

Rez: Îndeplinirea postului de șef al serviciului tehnic al drumurilor și construcțiilor al Jud. Arad și al postului de inginer la acest serviciu.

Concurs.

Noi, Președintele Delegațiunii Consiliului Județean Arad,

Publicăm concurs pentru îndeplinirea postului de inginer-șef și postului de inginer, devenite vacante la Serv. drumurilor și construcțiilor al Jud. Arad prin mutarea foștilor ingineri, retribuite după vechime, însă maximum cu salariul de bază conform proiectului de buget al județului pe anul 1930 Lei fiecare 2000 lunar și accesorii.

În aceste posturi pot reflecta candidații, cari au diploma de inginer și întrunesc condițiile prevăzute în art. 5 din regulamentul legii Statutului funcționarilor publici.

Cei cari n'au mai ocupat funcțiuni publice, sau dacă au fost asemenea funcțiuni, însă n'au câștigat încă stabilitatea afară de condițiunile arătate mai sus vor trebui să dovedească, că au trecut cu succes examenul de capacitate prevăzut în art. 74 din Regulamentul Legii Statutului funcționarilor publici.

La cereri se vor anexa: certificat de naștere, actul de naștere, certificat dela primărie de domiciliu, certificat de vre-o condamnare flamantă și nu este pus sub rîre, certificat medical, acte de studii, certificat militar, și rație de limbele ce cunoaște.

Cei cari ocupă funcțiuni publice vor înainta cererile primăriei unde funcționează certificarea funcțiilor până la data de 10 Mai 1930.

Numirea se va face de Consiliul Județean în conformitate cu Art. 226 din legea pentru organizarea administrațiunii locale. Numirea șefului se va aproba de Ministerul Lucrărilor Publice și al Comunicațiilor.

Preșd. Deleg. Cons. jud.

Dr. Lazar

Subst. Secret. G.

Dr. Nichin

PRIMARIA comunei Șilindia

No. 476/1930.

Publicțiune.

Pe ziua de 4 Mai 1930 vor ținea la primăria comunei Șilindia următoarele licitații publice:

I.

La orele 8 furnizarea pentru comuna Șilindia a sticlelor de lampi, chibriturilor și aleulei de padiment.

II

La orele 8^{1/2}, pentru comuna Șilindia reșchizitelor de scris, și ctarea de legi și regulamente.

III

La orele 9 pentru comuna Șilindia furnizarea a 88 m³ lemne de foc, cea primă (fag sau gârniț) pentru încălzitul primăriei și tariatului.

IV

La orele 9^{1/2}, pentru comuna Șilindia reșchizitelor și podurilor dețelor din comună, pentru furnizarea lemnului necesar.

V

La orele 10 pentru comuna Șilindia reșchizitelor și reparațiilor pompei de foc, asemenea surei comunale.

VI

La orele 10^{1/2}, pentru comuna Șilindia cționarea încălțămintelor, chipamentului de vară a lor comunali.

VII

La orele 11 pentru comuna Șilindia furnizarea a unui divan de piele sau în biroul notariatului comunei a unui dulap pentru imprimatelor și registrele.

Condițiunile de licitație vede la primăria comunei se primesc și toate informațiile cu privire la aceste licitații.

Licitațiile se vor ținea în formitate cu dispozițiunile legii a contabilității publice Șilindia 3 Aprilie 1930.

Primăria